

LITERATURA ARTS INFORMACIO

PONT BLAU

Nº 26

DESEMBRE

1 9 5 4

S U M A R I

	Pàgs.
<i>Figura, oli, de JOAN GIMÉNEZ GIMÉNEZ</i>	Portada
EDITORIAL	385
<i>Sobre el realisme, per JOSEP IBORRA</i>	386
<i>La vetlla de donya Xabela, per PERE CALDERS</i>	388
<i>L'home sense cor, per JOSEP M. MURIÀ</i>	394
<i>Nadal amarg, per LLUÍS GASSÓ I CARBONELL</i>	397
<i>Un week-end original, per Mª T^a C.</i>	402
<i>Carrer de Provença, per RAFAEL TASIS</i>	410
<i>Novel·la i cinema, per MAURICI SERRAHIMA</i>	415
<i>Judicis finals, per JOAN FUSTER</i>	420
<i>Les gorges, per JOAN SALVAT-PAPASSEIT</i>	424
<i>El Calypso visita Catalunya, per ANTONI RIBERA</i>	425
<i>Els IV gats, per FREDERIC PUJULÀ I VALLÈS</i>	430
INFORMACIÓ	
LLETRES	
<i>Recensions, per L. G. i C., i J. ROURE-TORENT</i>	435
<i>Els Jocs Florals</i>	438
ARTS PLÀSTIQUES	
<i>Exposició de dibuixos de Shum, per J. R.-T.</i>	440
<i>Escultures de Claudi Tarragó</i>	441
<i>De l'egoisme i dels pintors, per JOAN GIMÉNEZ GIMÉNEZ</i>	442
DIVERSES	
<i>Cartes dels Països de Llengua Catalana. De Barcelona, per RAMON NEBOT</i>	443
<i>El concert de l'Orfeó Català de Mèxic</i>	446
<i>Noticiari</i>	447

Subscripció: Mèxic, un any 30.00 pesos mex.
Fora de Mèxic 3.00 Dls.
Aquest número (64 pàgines) 7.00 pesos mex.

JUDICIS FINALS

Per JOAN FUSTER

D'Ors digué de Maragall, i ho digué amb un cert to de censura, que era un poeta *interjeccional*. El terme em sembla exacte, però no la valoració. Crec que un poeta és poeta en la mesura que aconsegueix convertir cada paraula en interjecció. Interjeccionant l'idioma, el salva de la mort i de la didàctica.

El més temptador de les revolucions és que no se sap mai on poden menar.

Obediència és seguretat.

"Balzac quotidien", que deia Le Corbusier. Hi ha gent que no llegeix dels diaris més que la secció de successos: pitjor que aquests són, potser, els qui no la llegeixen mai. Els primers es complauen en la mera curiositat; els altres s'entossudeixen en la ignorància. A tots, però, se'ls escapa el dolor més constant, més alligonador, més trist, que posseeix la vida. I sobretot, obliden que també ells estan exposats a ésser protagonistes d'una d'aquestes petites notícies...

Admire molt l'obra de Salvador Espriu, entre altres raons més serioses, perquè ha intercalat una mica de semitisme enmig

d'una literatura de tantes pretensions hel·lèniques com la catalana.

La bona fe, la bona fe... Els fanàtics, veieu?, tots són gent de bona fe.

Sobre l'origen històric de la vaga. Una, a Grècia. Aristòfanes la registra en *Lysistrata*. Fou una vaga de sexes.

Julien Benda fou (sí, en pretèrit: fou), no solament un insigne fòssil literari, sinó també tot el contrari del que pretenia ésser, és a dir, burgès, nacionalista i polític. Triplement *traïdor*.

Quin *clerc*, tu!

El moralista és un home que té una experiència decepcionada dels altres hòmens.

Sobre l'excepcionalitat de l'escriptor. Certament, l'home és un "bípede implume". Però l'escriptor en té una, almenys, de ploma. Encara que només siga metafòrica. Això li confereix un lleuger aire de família amb els pells roges i els paons reials.

"No nacen las ideas de los puños". Es evident. Però les nostres idees són unes altres després de les punyades. Sobretot si som els qui n'hem rebut.

Pas de comèdia.

Primer personatge: "Dieu et mon droit".

Segon personatge: Com diu?

Tercer personatge: Déu i el dret d'aquest senyor.

Segon personatge: Ah!

Sobre el destí de la civilització occidental i etc. No sé perquè. Segurament per haver arribat a un bon grau de saturació: saturació de... de tot això; no cal especificar-ho. Però el cas és que m'han entrat unes ganes violentes d'escriure un poema que comence així:

*Oh, Senyor, envieu-nos ja els bàrbars!
No ens els feu merèixer més!*

*

Certes ironies de Josep Carner em fan l'efecte que ell, el poeta, té l'elegància cansada de qui "ha llegit tots els llibres" i que tanmateix troba divertit escriure'n pel seu compte.

*

Els déus ajuden els audaçs per pur sentit de l'humor.

*

El profeta, més que endevinar, provoca.

*

Renan. Una monja. Incredula i erudita, però.

*

Jo no sabia com interpretar-ho. Però el fet és que, fa vint o vint-i-cinc anys, únicament els surrealistes citaven encara Ramon

Llull i en recomanaven la lectura. Després, ni els surrealistes.

*

Haureu sentit moltes vegades esgrimir aquell principi segons el qual "el fi no justifica els mitjans". Fixeu-vos bé, però, qui són els qui el profereixen. Veureu com, en la major part dels casos, es tracta d'un senyor que seu en butaca, que no vol recordar com ha arribat a seure-hi i que menys encara vol que l'en facen aixecar.

*

Les idees que tens. Les idees que et tenen. Aquestes últimes — i tu no ho saps — són les que practiques.

*

L'absurd, musa antiga i no catalogada...

*

Un dels perills a què s'exposa l'artista és el de convertir-se en *precursor*. Això equival a ésser un epígon nascut abans d'hora.

*

Amb una mica d'habilitat i una altra mica de menfotisme, es pot trobar justificació per a tot. Per què, doncs, molestar-se a justificar res? I no obstant, ens passem la vida justificant-nos. Mireu: ho estic fent jo mateix, quan escric açò...

Si el vostre problema és de cristalls, nosaltres us el resoldrem

- Des del 1932 instal·lem cristalls de tota mena a cotxes de totes les marques.

- La nostra experiència ens recomana.

Casa Turu, S. A.

Av. Cuauhtémoc 747

Lucerna 5

MEXICO, D. F.